

УДК 7.012:7.036.2(477)

DOI 10.32461/2226-3209.1.2026.356272

Цитування:

Святненко А. В. Національна своєрідність українського орнаменту в контексті європейського стилю модерн. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2026. № 1. С. 201–206.

Святненко Анна Василівна,
кандидат історичних наук, доцент, доцент
кафедри артменеджменту та інформаційних
технологій Національної академії
керівних кадрів культури і мистецтв
<https://orcid.org/0000-0001-5337-5656>
a.sviatnenko@dakkkim.edu.ua

Sviatnenko A. (2026). National identity of Ukrainian Ornament in the Context of the European Modern Style. *National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts Herald: Science journal*, 1, 201–206 [in Ukrainian].

НАЦІОНАЛЬНА СВОЄРІДНІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО ОРНАМЕНТУ В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СТИЛЮ МОДЕРН

Метою статті є аналіз національної своєрідності українського орнаменту як культурно-естетичного феномена та його інтерпретації у мистецтві модерну в європейському контексті. **Методологія дослідження** ґрунтується на комплексному застосуванні мистецтвознавчого, історичного, порівняльного, структурно-семіотичного та культурологічного аналізу. **Новизна дослідження** полягає в розкритті ролі українського орнаменту як художнього коду національної ідентичності у мистецтві модерну, що виходить за межі суто декоративної функції, що дозволяє простежити механізми художнього переосмислення традиції в модерні.

Висновки. Український орнаменти – цілісна знакова система, в якій поєднуються естетична форма, символічний зміст і культурна пам'ять. Його національна своєрідність зумовлена насамперед здатністю акумулювати світоглядні уявлення, історичний досвід і духовні орієнтири народу. Саме тому орнамент функціонує як стійкий ідентифікаційний код, що зберігає зв'язок поколінь і забезпечує безперервність художньої традиції. У добу модерну ця традиція не була втрачена, а зазнала глибокого переосмислення. Український варіант Art Nouveau сформувався як результат творчої адаптації народних форм до нових естетичних принципів. Стилзація, редукція та геометризація мотивів дали змогу інтегрувати їх у професійну архітектуру, графіку й декоративне мистецтво без втрати семантичної наповненості. Відбулося створення самобутньої версії стилю, яка поєднала локальний культурний код із загальноєвропейським художнім дискурсом. Так український модерн утвердився як синтетичне явище, у якому національна орнаментика стала засобом культурної репрезентації. У сучасному контексті орнамент зберігає актуальність завдяки здатності до трансформації. Етнодизайн, цифрові технології та нові матеріали відкривають можливості для подальшої інтерпретації традиційних мотивів, однак визначальною умовою лишається збереження їхнього смислового ядра. Саме поєднання семантичної глибини з сучасними формотворчими принципами забезпечує життєздатність українського орнаменту як універсальної мови культури, що поєднує історію і модерність.

Ключові слова: український орнамент, модерн, стилзація, трансформація, національна ідентичність, культурний код.

Sviatnenko Anna, PhD in History, Associate Professor, Department of Art Management and Information Technologies, National Academy of Culture and Arts Management

National identity of Ukrainian Ornament in the Context of the European Modern Style

The purpose of the research is to analyse the national identity of Ukrainian ornament as a cultural and aesthetic phenomenon and its interpretation in modern art in the European context. **The research methodology** is based on the complex application of art criticism, historical, comparative, structural-semiotic, and culturological analysis. **The scientific novelty** of the study is revealing the role of Ukrainian ornament as an artistic code of national identity in modern art, which goes beyond the purely decorative function, which allows us to trace the mechanisms of artistic rethinking of tradition in modernism. **Conclusions.** Ukrainian ornaments are a holistic sign system that combines aesthetic form, symbolic content and cultural memory. Its national identity is due primarily to the ability to accumulate worldviews, historical experience and spiritual orientations of the people. Therefore, the ornament functions as a stable identification code that preserves the connection of generations and ensures the continuity of the artistic tradition. In the era of modernism, this tradition was not lost, but underwent a deep rethinking. The Ukrainian version of Art Nouveau was formed as a result of the creative adaptation of folk forms to new aesthetic principles. Stylisation, reduction and geometrisation of motifs made it possible to integrate them into professional architecture, graphics and decorative art

without losing semantic fullness. An original version of the style was created, which combined the local cultural code with the pan-European artistic discourse. Thus, Ukrainian modernism established itself as a synthetic phenomenon in which national ornamentation became a means of cultural representation. In the modern context, the ornament remains relevant due to its ability to transform. Ethnodesign, digital technologies and new materials open up opportunities for further interpretation of traditional motifs, however, the determining condition remains the preservation of their semantic core. It is the combination of semantic depth with modern form-making principles that ensures the viability of Ukrainian ornament as a universal language of culture, combining history and modernity.

Keywords: Ukrainian ornament, modern, stylisation, transformation, national identity, cultural code.

Актуальність теми дослідження. Український орнамент – один із найяскравіших елементів національної декоративно-ужиткової культури, що формувався протягом століть у традиціях ткацтва, вишивки, кераміки та різьблення. Орнаментні мотиви виконували не лише декоративну функцію, а й виступали носієм символічних сенсів, відображенням космогонічних уявлень, світогляду й ідентичності українського етносу [6].

З кінця XIX – початку XX ст., в період європейського модерну (сецесії, Art Nouveau), ці народні мотиви стали джерелом натхнення для українських митців, зокрема архітекторів, які прагнули створити національно-специфічну художню мову в умовах загальноєвропейського мистецького процесу [8].

У сучасних умовах глобалізації та культурних змін, дослідження українського орнаменту в контексті модерну є важливим для: розуміння процесів формування національної культурної ідентичності, аналізу механізмів художнього синтезу традиції та модерності, сучасного етнотрансформізму та візуальної культури, де народні мотиви активно використовуються як символи історичної пам'яті.

Аналіз досліджень і публікацій. О. Герій досліджено формування національної орнаментальної мови в інтер'єрах храмів Західної України наприкінці XIX – на початку XX ст. Авторка аналізує звернення до середньовічної спадщини – візантійських і давньоруських декоративних традицій – у контексті становлення модерну. Розглядається синтез історичних стилізацій із народною орнаментикою як засіб національної ідентифікації сакрального простору. Обґрунтовано, що пошуки «національного стилю» відбувалися через переосмислення середньовічних мотивів, їх адаптацію до нових художніх принципів та інтеграцію в модерні інтер'єрні рішення [7]. Стаття І. Мельника присвячена аналізу ролі українського народного орнаменту в формуванні графічної мови модерну. Автор окреслює теоретичні засади інтерпретації фольклорних мотивів та

їх практичне застосування у плакаті, книжковій графіці, декоративному оформленні [8]. У публікації Н. Новосельчук розглянуто прояви національних традицій в архітектурі українського модернізму початку XX ст. Авторка аналізує вплив народного будівництва, орнаментальних систем і традиційних конструктивних форм на становлення українського варіанту модерну. Особливу увагу приділено процесам адаптації народних мотивів до новітніх матеріалів і технологій. Стаття підкреслює значення національного компонента як чинника формування самобутньої архітектурної ідентичності в європейському контексті [9]. О. Рихліцька та О. Косик досліджують функціонування орнаментальних мотивів у сучасних дизайнерських практиках. Авторки простежують спадкоємність між традиційною орнаментикою та її сучасними трансформаціями в графічному, предметному й середовищному дизайні. Акцентовано на процесах редукції, абстрагування та цифрової інтерпретації мотивів, що дозволяє поєднувати культурну пам'ять із актуальними візуальними тенденціями [10]. Н. Романок аналізує українську архітектуру модерну в широкому міжнародному контексті. Авторка розглядає взаємодію локальних традицій і загальноєвропейських тенденцій стилю модерн, зокрема процеси рецепції та трансформації декоративних і конструктивних принципів [11]. Р. Гнідець та М. Ясінський аналізують особливості українського архітектурного модерну в творчості І. Левинського. Автори аналізують синтез народних будівельних традицій, орнаментальних мотивів та новітніх конструктивних рішень у його архітектурній практиці. Підкреслено роль митця у формуванні регіонального варіанту модерну у Львові та Галичині, а також його внесок у поєднання естетики національної форми з функціональністю модерної архітектури [2]. О. Колісник та С. Мисак досліджено семантику орнаментів української народної вишивки та можливостей їх використання у сучасному графічному дизайні. Автори розглядають символічне значення традиційних

мотивів рослинних, геометричних і зооморфних – та їхню трансформацію у візуальній комунікації. Обґрунтовано, що адаптація вишивкових орнаментів до сучасних дизайнерських практик передбачає стилізацію, композиційне узагальнення та збереження культурного коду [3].

Отже, сучасний стан наукового опрацювання проблеми засвідчує достатньо високий рівень її дослідження у мистецтвознавчому та культурологічному аспектах у межах української науки, однак виявляє потребу в подальшій систематизації регіональних матеріалів, розширенні міждисциплінарного аналізу та поглибленому вивченні механізмів трансформації українського орнаменту в контексті європейського Art Nouveau.

Метою статті є аналіз національної своєрідності українського орнаменту як культурно-естетичного феномена та його інтерпретації у мистецтві модерну в європейському контексті.

Виклад основного матеріалу. Орнамент є універсальною мовою візуальної культури, що поєднує традицію і сучасність [10]. Український орнамент – не просто декоративний елемент. Він вирізняється символічною насиченістю, глибиною семантичних пластів і регіональною різноманітністю. Це мова знаків, які не лише прикрашають, а й передають уявлення про світ, природу, життєвий цикл людини, соціальний та космічний устрій. Це код національної ідентичності, який пройшов шлях від народних ремесел до високого мистецтва модерну і сьогодні продовжує жити в сучасних практиках етнодизайну, графіки та архітектури.

Етнографічні дослідження показують, що кожен регіон України має свої характерні мотиви, кольорові поєднання й стилістичні принципи: від геометричних візерунків Чернігівщини до фігоморфних мотивів Полісся чи квітково-рослинних узорів Буковини [1].

Ці мотиви формувалися під впливом природного середовища, господарського способу життя, побутових традицій та духовних уявлень народу. Орнамент, отже, стає знаковим кодом національної пам'яті та ідентичності [5]. Недарма у певні періоди життя він набував не лише декоративного, а й ідеологічно-культурного значення [4].

У Європі кінець XIX – початок XX століття ознаменувалися розквітом стилю модерн (сецесії), що прагнув об'єднати

мистецтво з життям і переосмислити декоративність із природних форм та ліній [11].

Стиль модерн в Україні не був калькою європейських зразків: він адаптував і трансформував народні мотиви в нову художню мову, яка слугує мостом між традицією й модерністю – між локальним культурним кодом і загальноєвропейським естетичним дискурсом.

Українські митці та архітектори В. Кричевський, О. Сластїон, І. Левинський та ін. інтегрували народні мотиви в творчість модерну, створюючи художню мову, яка була одночасно і сучасною, і національно автентичною [8]. Цей творчий процес не був простим наслідуванням європейського Art Nouveau, а трансформацією народного орнаменту, що передбачала стилізацію, редукцію форми й узагальнення мотивів відповідно до принципів модерну.

Ідеться про глибоку естетичну трансформацію, у процесі якої фольклорний візерунок переходив із площини декоративно-ужиткового мистецтва у сферу професійної архітектури, живопису та дизайну. Народний орнамент зазнав процесів стилізації, геометризації та ритмічного узагальнення відповідно до принципів модерну, водночас зберігаючи символічну й етнокультурну наповненість [8].

Коротко розглянемо взаємопов'язані етапи трансформації.

По-перше, стилізація. Народний орнамент, який у традиційному середовищі мав ритуальне, символічне й оберегове значення, переосмислювався як художній елемент композиції. Митці спрощували контури, підкреслювали ритм і симетрію, підпорядковували орнамент загальній архітектоніці споруди або твору. Рослинні мотиви – барвінок, калина, виноградна лоза – втрачали натуралістичність і набували площинної декоративності, що відповідало принципам модерну.

По-друге, редукція форми. Майстри відмовлялися від надмірної деталізації, характерної для народної вишивки чи різьби, зберігаючи лише структурне ядро мотиву. Така редукція дозволяла інтегрувати орнамент у нові матеріали – кераміку, метал, штукатурку – і масштабувати його відповідно до архітектурного простору.

По-третє, узагальнення та геометризація. У дусі модерну природні форми перетворювалися на лінійні, хвилясті або ритмічно повторювані елементи. Орнамент

ставав не додатком до форми, а її органічною складовою. У творчості В. Кричевського це проявлялося у синтезі декоративного панно, кольорової кераміки та конструктивної логіки будівлі; у І. Левинського – в активному використанні майоліки й орнаментальної цегли; у О. Сластіона – в інтерпретації мотивів народного дерев'яного зодчества.

Графічні та архітектурні роботи того періоду демонструють, як народні орнаментальні структури набували нового звучання в сучасному мистецтві.

Наприклад, у графіці модерну орнаментальні мотиви української вишивки та ткацтва слугували не просто декоративними елементами, а виконували функцію знакового коду національної ідентичності в умовах культурної самоідентифікації. Відбувається стилізація народних мотивів шляхом геометризації та композиційного узагальнення [3].

У архітектурі – як у «Hutsul Secession» (Гуцульська сецесія) – народні орнаменти трансформувалися в декоративні мотиви фасадів та інтер'єрів, утворюючи унікальний національний вираз модерну. Національна традиція проявлялася у використанні народного декору, форм дерев'яного зодчества та орнаментальної символіки [9].

Гуцульська сецесія – це особлива гілка архітектурного модерну, що сформувалася наприкінці XIX – на початку XX ст. у Галичині, як спроба створити національний стиль, який би поєднував загальноєвропейські тенденції модерну з місцевою народною традицією [12].

Цей стиль не був прямою копією віденської чи паризької сецесії: він свідомо інтегрував елементи традиційної української (особливо гуцульської) народної архітектури та орнаменталії. Головним був вплив дерев'яної народної архітектури Карпат (яскраво виражений у формах дахів, покрівельних скатів, силуетів) і декоративно-живописних мотивів гуцульського мистецтва, зокрема керамічного декору та орнаментальних узорів.

В архітектурних спорудах цього стилю декоративні елементи народного орнаменту з'являються не як прямі копії народних вишивок чи дерев'яних різьб, а як стилізовані декоративні мотиви, інтегровані художниками в сучасну архітектурну мову модерну: керамічні панелі з орнаментами – багато будівель мають фасади, прикрашені поліхромними майоліковими панелями зі стилізованими народними візерунками, що

нагадують гуцульські мотиви (геометрія, спіральні елементи, рослинні форми); динамічні контури дахів і вікон – складні обриси дахів із гострими, майже «розквітлимими» контурами нагадують силуети дерев'яних церков Карпат, а віконні прорізи часто мають органічні, хвилеподібні обриси; колір і матеріали – виразна кольорова гама декоративних плиток і металевих вставок запозичена з народних традицій використання кольору в гуцульському мистецтві [12].

Найвідомішим представником «Гуцульської сецесії» був І. Левинський, очільник архітектурної фірми, в якій працювали також Т. Обмінський та О. Лушпинський. Їхні споруди в Львові ілюструють, як народна декоративність була переосмислена модерністською архітектурою: будівля страхового товариства «Дністер» (Dnister Insurance Company Building) – прикрашена майоліковими панелями з народними мотивами, дах має асиметричні, різкі контури, що нагадують традиційні гуцульські форми; будинок академічного дому (Dormitory of the Academic House) – фризові декоративні смуги з майоліки, стилізовані під гуцульський орнамент, розташовані під карнизом і навколо вікон; головний корпус Українського державного лісотехнічного університету у Львові – приклад поєднання модернових форм із декоративними елементами, що символізують національні й історичні мотиви.

Ця архітектурна практика мала вагомий культурно-естетичний значення: вона не лише відображала сучасні європейські тенденції модерну, а й активно репрезентувала українську народну традицію в сучасній художній формі. Так гуцульські орнаменти й мотиви стали не просто оздоблювальними деталями, а частиною художньої мови, що формувала національну ідентичність у архітектурі початку XX ст.

Це був приклад усвідомленої трансформації локального культурного коду – орнаментів і форм народного мистецтва – у модерну архітектурну мову. Орнамент став засобом національної репрезентації в архітектурному середовищі, що, свою чергу [2], зумовило формування українського архітектурного модерну як взаємодії глобальних та національних художніх тенденцій [11], як локальної інтерпретації загальноєвропейського стилю з опорою на народне мистецтво [2].

Важливо, що цей процес не був механічним наслідуванням

західноєвропейського Art Nouveau, а формував власну версію модерну, закорінену в українській традиції. Народний орнамент тут виконував не лише декоративну, а й ідентифікаційну функцію: він ставав знаком культурної самобутності в умовах модернізації та національного відродження початку ХХ ст.

Отже, трансформація орнаменту в українському модерні була процесом художньої адаптації й концептуального переосмислення, що поєднав традицію і новаторство, локальну символіку та універсальну мову європейського стилю. Український модерн сформувався як синтетичне явище, де національна орнаментика й традиційні форми поєдналися з ідеями європейського художнього оновлення початку ХХ століття [1]. А сама трансформація традиційного орнаменту відповідала естетичним принципам модерну, орієнтованого на декоративність і ритмічність [3].

Відтак у будь-яких трансформаціях важливим залишається збереження семантичного змісту орнаменту при його адаптації, зокрема до сучасних матеріалів [5]. Популярний наразі етностиль передбачає гармонійне поєднання традиції та сучасних дизайнерських технологій [5], використовуючи процеси абстрагування та цифрової трансформації традиційного орнаменту [10]. Тільки так орнаментальні мотиви зберігають культурну пам'ять та забезпечують спадкоємність художніх практик [10].

Новизна дослідження полягає в розкритті ролі українського орнаменту як художнього коду національної ідентичності у мистецтві модерну, що виходить за межі суто декоративної функції, що дозволяє простежити механізми художнього переосмислення традиції в модерні.

Висновки. Український орнамент постає як цілісна знакова система, у якій поєднуються естетична форма, символічний зміст і культурна пам'ять. Його національна своєрідність зумовлена не лише багатством мотивів і регіональною варіативністю, а насамперед здатністю акумулювати світоглядні уявлення, історичний досвід і духовні орієнтири народу. Саме тому орнамент функціонує як стійкий ідентифікаційний код, що зберігає зв'язок поколінь і забезпечує безперервність художньої традиції. У добу модерну ця традиція не була втрачена, а зазнала глибокого переосмислення. Український варіант Art Nouveau сформувався як результат творчої

адаптації народних форм до нових естетичних принципів. Стилїзація, редукція та геометризація мотивів дали змогу інтегрувати їх у професійну архітектуру, графіку й декоративне мистецтво без втрати семантичної наповненості. Орнамент став структурним і концептуальним елементом художньої мови.

Особливо виразно цей процес проявився в архітектурі українського модерну, зокрема в явищі гуцульської сецесії, де народна пластика й декоративність були трансформовані відповідно до вимог нової доби. Відбулося створення самобутньої версії стилю, яка поєднала локальний культурний код із загальноєвропейським художнім дискурсом. Так український модерн утвердився як синтетичне явище, у якому національна орнаментика стала засобом культурної репрезентації.

У сучасному контексті орнамент зберігає актуальність завдяки здатності до трансформації. Етнодизайн, цифрові технології та нові матеріали відкривають можливості для подальшої інтерпретації традиційних мотивів, однак визначальною умовою лишається збереження їхнього смислового ядра. Саме поєднання семантичної глибини з сучасними формотворчими принципами забезпечує життєздатність українського орнаменту як універсальної мови культури, що поєднує історію і модерність.

Перспективним є вивчення сучасних практик етнодизайну, зокрема трансформації традиційних візерунків у графічному дизайні, архітектурі та цифровому мистецтві, з акцентом на збереження семантичного змісту.

Література

1. Богайчук Л. Актуальність використання українського декору в творчих розробках студентів художньо-графічного факультету Південноукраїнського національного педагогічного університету ім. К. Д. Ушинського. *Вісник Одеського Історико-Краєзнавчого Музею*. 2010. Вип. 8. URL: <https://history.odessa.ua/publication8/stat15.htm> (дата звернення: 17.02.2026)
2. Гнідець Р., Ясінський М. Український архітектурний модерн у творчості Івана Левинського. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: Архітектура. 2021. № 2 (6). С. 18–27.
3. Колісник О. В., Мисак С. В. Символіка орнаменту народної вишивки у графічному дизайні. *Art and Design*. 2018. № 2. С. 35–41.
4. Косів В. Народний орнамент як символ української ідентичності у графічному дизайні УРСР та діаспори 1945–1989 р. *Народознавчі*

зошити. 2018. № 5 (143). С. 1298–1307. <https://doi.org/10.15407/nz2018.05.1298>

5. Мачача Т. С. Проектування виробів в етностилі: навчальний посібник. Київ: КОНВІ ПРІНТ, 2021. 225 с.

6. Український орнамент – які бувають види, що означають символи та як читати народні візерунки. URL: <https://prostir.media/ukrayina/ukrayinskyj-ornament-yaki-buvayut-vydy-shho-oznachayut-symvoly-ta-yak-chytaty-narodni-vizerunky/> (дата звернення: 17.02.2026)

7. Herii O. In the search of the national ornament of church interiors in the late 19th – early 20th century in Western Ukraine: echoes of the Middle Ages on the eve of modern. *The Ethnology Notebooks*. 2021. № 4 (160). P. 909–917. doi.org/10.15407/nz2021.04.909

8. Melnyk I. The role of Ukrainian folk ornament in the Art Nouveau graphic: theoretical and applied aspects. *Bulletin of Lviv National Academy of Arts*. 2019. P. 11–18. 10.37131/2524-0943-2019-41-02.

9. Novoselchuk N. National traditions in the architecture of ukrainian modernism of the early 20th century. *Docomoto Journal*. 2022. <https://doi.org/10.52200/docomomo.67.07>

10. Rykhlitska O. D., Kosyk O. I. Ornamental Motives of Modern Design Practices”. *Ukrainian Cultural Studies*. 2021. № 1 (8). P. 59–65. [https://doi.org/10.17721/UCS.2021.1\(8\).13](https://doi.org/10.17721/UCS.2021.1(8).13)

11. Romaniuk N. Art Nouveau Ukrainian Architecture in a Global Context. *Kyiv-Mohyla Humanities Journal*. 2019. № 6. P. 137–148. <https://doi.org/10.18523/kmhj189056.2019-6.137-148>

12. The Hutsul Secession in Lviv: Combining Folk Architecture with Art Nouveau. URL: <https://forgottengalicia.com/the-hutsul-secession-in-lviv-combining-folk-architecture-with-art-nouveau/> (дата звернення: 18.02.2026)

References

1. Bohachuk, L. (2010). The relevance of using Ukrainian decor in creative works of students of the Faculty of Art and Graphics of the South Ukrainian National Pedagogical University named after K. D. Ushynskiyi. *Bulletin of the Odesa Historical and Local Lore Museum*, 8. <https://history.odessa.ua/publication8/stat15.htm> [in Ukrainian].

2. Hnidets, R., & Yasynskiy, M. (2021). Ukrainian architectural modern in the work of Ivan Levynskiyi. *Bulletin of the National University 'Lviv Polytechnic'. Series: Architecture*, 2 (6), 18–27 [in Ukrainian].

3. Kolisnyk, O. V., & Mysak, S. V. (2018). Symbolism of folk embroidery ornament in graphic design. *Art and Design*, 2, 35–41 [in Ukrainian].

4. Kosiv, V. (2018). Folk ornament as a symbol of Ukrainian identity in the graphic design of the Ukrainian SSR and the diaspora 1945–1989. *Ethnographic notebooks*, 5 (143), 1298–1307. doi.org/10.15407/nz2018.05.1298 [in Ukrainian].

5. Machach, T. S. (2021) Designing products in ethnic style: a textbook. CONVI PRINT [in Ukrainian].

6. Ukrainian ornament – what are the types, what do the symbols mean and how to read folk patterns. (n.d.). <https://prostir.media/ukrayina/ukrayinskyj-ornament-yaki-buvayut-vydy-shho-oznachayut-symvoly-ta-yak-chytaty-narodni-vizerunky/> [in Ukrainian].

7. Herii, O. (2021). In the search of the national ornament of church interiors in the late 19th – early 20th century in Western Ukraine: echoes of the Middle Ages on the eve of modern. *The Ethnology Notebooks*, 4 (160), 909–917. doi.org/10.15407/nz2021.04.90 [in English].

8. Melnyk, I. (2019). The role of Ukrainian folk ornament in the Art Nouveau graphic: theoretical and applied aspects. *Bulletin of Lviv National Academy of Arts*, 11–18. <https://10.37131/2524-0943-2019-41-02> [in English].

9. Novoselchuk, N. (2022). National traditions in the architecture of Ukrainian modernism of the early 20th century. *Docomoto Journal*. <https://doi.org/10.52200/docomomo.67.07> [in English].

10. Rykhlitska, O. D., & Kosyk, O. I. (2021). Ornamental Motives of Modern Design Practices. *Ukrainian Cultural Studies*, 1 (8), 59–65. doi.org/10.17721/UCS.2021.1(8).13 [in English].

11. Romaniuk, N. (2019). Art Nouveau Ukrainian Architecture in a Global Context. *Kyiv-Mohyla Humanities Journal*, 6, 137–148. <https://doi.org/10.18523/kmhj189056.2019-6.137-148> [in English].

12. The Hutsul Secession in Lviv: Combining Folk Architecture with Art Nouveau. (n.d.). <https://forgottengalicia.com/the-hutsul-secession-in-lviv-combining-folk-architecture-with-art-nouveau/> [in English].

Стаття надійшла до редакції 23.01.2026
Отримано після доопрацювання 20.02.2026
Прийнято до друку 24.02.2026
Опубліковано 31.03.2026